

Poliittinen Diktatuuri Ja Teollinen Kuri

Kirj. A. M.

DÄYTTÄÄ siltä kuin osa tämän maan työväenluokasta odottaisi, välttämättömänä yhteiskunnallisena pahanä, europalaismallista, diktatuurimuotoista hallitusta tässä maassa. Ne lukijat jotka ovat sattuneet tarkkailemaan tämän kyhääjän edellisiä, tämän maan yhteiskuntataloutta käsitteleviä kirjoituksia, ovat niissä nähneet mainittavan tämän maan suurteollisuuden omistajaluokan teollisen diktatuurin mahdollisuuksista. Mutta ei fascistisesta diktatuurista. Fascismi-nimitystä tämän maan omistajaluokan diktatuurista puhuttaessa ei ole jätetty pois siksi, että omistajaluokka tässä maassa olisi sen parempi tai huonompi kuin se on Euroopassa, vaan siksi että yhteiskunnallinen tilanne täällä on poikkeuksellinen, verrattuna europalaisiin, jo fascistisiin tai sellaiseksi tulleisiin valtakuntiin.

Me hyvin vielä muistamme maailmansodan jälkeisen yhteiskunnallisen tilanteen Italiassa, joka kansakunta oli silloin teollisesti ja yhteiskunnallisesti hajanainen ja siksi epätoivoisessa tilanteessa. Teollisuus, väestö ja hallitseva luokka olivat jakaantuneet moniin toisistaan eroaviin, keskenään riiteleviin ja mitään kokonaista aikaansaamattomiin ryhmiin.

Tällaisen yhteiskunnallisen anarkian valitessa maassa ei Italian omistajaluokan voimakkaimmallakaan yhtenäisellä ryhmällä ollut muuta mahdollisuutta kuin, keskiluokkalaista ideologiaa hyväkseen käyttäen, valita keskiluokasta voimakas, sen luokan ideologian omaava yksilö diktatuuriksi. Tämän yksilön nimen ympärille suuromistajaluokalla oli mahdollista keskittää yhteiskunnallinen talous ja järjestys. Tämänlaista yhteiskunnallista roolia, omistajaluokan hyödyksi, on Italiassa tehoisesti esitetty Mussolinin nimessä.

Saksassa viime vuosina yhteiskunnallinen anarkia meni jo niin pitkälle että keskiluokan ideologian perässä kulkevalla työväestöllä, samoin kuin itsellään keskiluokkalailla, lujina uskonnon turvamuureina ja kirkoissa kävijöinä, ei yhä uusiintuvien vaalien vuoksi ollut aikaa edes säännöllisesti käydä kirkoissa. Melkein jokakuukautiset vaalit seurasivat jo niin lähekkäin toinen toisiaan, että viikon työpäiviä ei enään ilman tuntuva häiriötä voitu käyttää vaalipäivinä. Eikä siinä kaikki että ihmiset kulluttivat aikaansa äänestämiseen; vaan suuri keskiluokkalainen vaalikiihoittajain liuta, joka virkapaikkoja joko itselleen tai suosikeilleen äänestäjiltä kalasti, oli yhteiskunnallisesti kallista lystiä — jonkalaisen lystin kustannukset me täälläkin hyvin käsitämme muistelemalla tämän maan vaalikamppailujen kustannuksia.

Eikä siinä vielä kaikki. Valtiotaloudellisissa asemissa olevien omistajaluokan edustajain oli mahdotonta yrittää tehdä mitään perusteellisempaa, sillä aina oli mahdollista saada parlamentilta potkut asemastaan ennen kuin suunnitelma ennätettiin valmiiksi toteuttaa.

Saksan omistajaluokan taloudellisesti voimakkaimman ryhmän oli seurattava Italian esimerkkiä, se on: valittava juuri tästä anarkistisesta keskiluokasta yksilö-diktattori, jonka kautta suurpääoma voi, keskiluokan kustannuksella, murskata itsensä keskiluokan ja sen ideologian perässä kulkevat työläisten poliittiset ja taloudelliset järjestöt.

Suuromistajaluokalle poliittinen diktatuuri on siis välttämätön sellaisessa yhteiskuntataloudessa, missä keskiluokka ja sen ideologia yleisen kansan keskuudessa on suuromistajaluokan ideologiaa voimakkaampi. Toiselta puolelta, yhtenäistä yh-

teiskunnallista talousperustaa omaamattomina, keskiluokkalaiset, voimakkaan yksilöidealismien vaikutuksen alaisina, näkevät itselleen yhteiskunnallisen pelastajan suurpääoman vallan alaisuudesta ainoastaan poliittisessa yksilödiktatuurissa. Siksi suurkapitalistien luokalle selväksi tehtäväksi jääkin käyttää välineenään keskiluokkalaista ideologiaa ja diktatuuria, lujittaaakseen itsensä yhteiskunnalliseen omistus- ja hallintokontrolliin keskiluokan kustannuksella.

Yhteiskunnallinen terrori, joka on aina ollut poliittisen diktatuurin valtaantäpäsyn keinona ja seurauksena, on sen keskiluokkaiselle perusominaisuudelle välttämätön. Ensiksi: Keskiluokkalaisen yksilöideologian omaaja ei tiedä tai näe olevan mitään vikaa yhteiskunnallisessa talousjärjestelmässä; hän näkee aina vihollisensa, samoin kuin pelastajansakin, yksilössä. Siten siis keskiluokan kustannuksella diktaattoriksi pyrkijän ensimmäisenä tehtävänä on, siihen asemaan päästyään, kostaa ja tehdä siten vaarattomiksi todelliset sekä kuvitellut vastustajansa.

Toiseksi: Diktaattoriksi päästyään keskiluokkainen havaitseekin olevansa vastakkain yhtenäisen yhteiskuntataloudellisen voiman kanssa, suurkapitalistiluokan välikappaleena, omaa luokkaansa ja sen etuja murskaamassa, vastapalvelukseksi siitä aineellisesta avustuksesta jota hän diktaattoriksi päästäkseen on tarvinnut suuromistajilta. Tämän todellisuuden edessä ja nahkansa suojelemiseksi oman luokansa jäseniltä ja muilta entisiltä kannattajiltaan, diktaattorin tehtäväksi jää terrorin ylläpitäminen keskiluokkaa ja työväestöä vastaan, suuromistajaluokan eduksi.

Yhdysvalloissa

esitettiin edellä selostetun laatuista yhteiskunnallista draamaa viime kesäkuulla, joskin toisenlaisissa yhteiskunnallisissa oloissa kuin Euroopassa. Yhdysvaltain kongressin kesäkuulla 1933 hyväksymä kansallinen teollisuuksien elvytyslaki tarkoitti asiallisesti samaa kuin Hitlerin ohjelman hyväksyminen Saksan valtiopäivillä viime maaliskuussa. Eroavaisuus Yhdysvaltain ja Saksan tapahtumain välillä on vain siinä

että tämän maan suurkapitalistiluokka on tarkoituksellisesti jo noin kymmenen vuoden ajan julkisuusvälineidensä kautta kasvattanut sellaista yleistä mielipidettä politiikoitsijoihin nähden, että ne ovat vain puolirikollista joukkoa. Sitä vastoin Euroopassa yleensä pidetään politiikoitsijoita vielä jonkunlaisina kansallissankareina. Poliitikoitsijat täällä saavat siis olla kiitollisia suuromistajaluokalle siitä että he vielä kansallisen teollisuuksien elvytyslain hyväksymisen jälkeenkin saivat pitää entiset virka-asemansa.

Toiselta puolen taas suuromistajaluokalle oli kansallisen elvytyslain käytäntöön saamisen ehtona saada sekä politiikoitsijat että keskiluokka yhtenäisesti taakseen, s u o r a n a isen teollisuusyhteiskunnallisen k o n t r o l l i s u u n n i t e l m a n s a toteuttamiseksi. Tässä tarkoituksessa oli suuromistajaluokan sijoitettava kansallisen elvytyslain väliaikaiseen hallintoon, paitsi suuromistajaluokan edustajia, myöskin keskiluokkaa edustavia politiikoitsijoita. Seurauksena tästä oli se että jo vararikon partaalla olevat keskiluokkalaiset kilvan halusivat saada kansallisen elvytyshallinnon symbolin, sinisen kotkan kuvan, näyteakkunoitaan koristamaan.

Mutta kun teollisuudet olivat jo pääasiallisesti koodihallinnon alaisiksi järjestettyinä ja hallinto ollen miltei täydelleen suurpääoman käsissä, tulee keskiluokalle odottamatta, kuin salama kirkaalta taivaalta, esitys elvytyshallinnon uudelleen järjestämisestä siten, että teollisuusyhtymät ottavat suoran ja ehdottoman kontrollin elvytyshallinnossa eli sen sijaisessa Keskiluokkalaiset intellektualit heti käsittivät teollisuuden itsehallinnon, ilman keskiluokkalaisten politiikoitsijain välikäsiä, merkittävän keskiluokan perinpohjaista tuhoa. Tästä uhkasi nousta ankara myrsky keskiluokan vesilasissa. Myrskyn rauhoittamiseksi ja haihduttamiseksi suuromistajaluokka alkoi taistelun liittohallituksen kullan ostoa ja siten inflatiota vastaan. Tämä auttoi, Raskaan velkataakan alla oleva keskiluokka epätoivoissaan löysi toivon kipinän siitä mahdottomasta mahdollisuudesta, että heillä, halvan rahan tultua käy-

täntöön, onnellisten sattumain kautta ja liittohallituksen avulla on vielä mahdollisuus maksaa velkansa kiinnityksien omistajille. Mutta tämä näennäinen taistelu liittohallituksen ja suuromistajaluokan välillä kullan ostosta ja inflatiosta päättyi suuromistajaluokan ratkaisevaan voittoon ja keskiluokan tulevaisuuden unelmain perusteelliseen perikatoon, sillä suuromistajaluokka uhkasi lopettaa luoton hallitukselta jos se ei tottele pankkiirien komentoa. Seurauksena tästä kapitalistiluokan sanomisesta käyty rähinä liittohallituksen kullan oston puolesta ja vastaan päättyi tähän.

Samoin ovat ne monet muutkin keskiluokkalaisluonteiset yhteiskunnallisen talouden romahduksesta pelastusyritykset, joiden suunnitelmien puolesta aikanaan paljon huudettiin ja paljon toivottiin kansalliselta elvytyshallinnolta, jääneet epäyhteiskuntataloudellisina tekijöinä, kymmenine eri hallintoineen, vain paperille. Näin on m. m. käynyt aikanaan paljon julkisuutta saaneelle yleisten töiden hallinnolle.

Kun Yhdysvaltain nykyisestä yhteiskunnallisesta taloustilanteesta puhuessamme otamme huomioon noin kolmisenkymmentä vuotta liittohallituksen ali-hallintovirastoa, joiden kaikkien tehtävänä on jossakin muodossa sanottu olevan työttömyyden poistaminen ja siten yhteiskuntatalouden takasin normaaliin palauttaminen, niin hyvällä syyllä luullaksemme voimme todeta niiden yhteiskuntatieteilijäin väitteet fascismin tai valtiokapitalismin tulon mahdollisuuksista tässä maassa olevan vain joko fascismin tai valtiokapitalismin puolesta taistelevien keskiluokkaisten aineiden propageerausta.

Meidän on helppo havaita se että juuri nykyisen liittohallituksen hallintoaikana on ylläpidetty käytännöllistä kokeilua siitä miten yhteiskunnallinen talous voisi toimia joko fascismin tai valtiokapitalismin alaisena ja täten käytännöllisellä kokeilulla todettu molemmat muodot tämän maan yhteiskuntataloudelle kelvottomiksi. Sillä kumman hyvänsä yllä mainitun hallitusmuodon alaisena oleminen vaatisi lukematoman määrän lisää samanlaatuista yhteiskunnallisesti arvottomia ali-hallintovirasto-

ja, kuin ovat ne joita on nykyisen hallituksen toimesta jo niin paljon järjestetty. Samalla nykyiset työttömyystilannetta koskevat yhteiskunnalliset pulmat jäisivät ratkaisematta, samoin kuin ne jäävät minkä hyvänsä hallituksen alaisuudessa työn riistolle perustuvan yhteiskuntatalouden puitteissa.

Pankeille ja teollisuuslaitoksille liittohallituksen antamat nykyiset rahalainat eivät ole todistuksia valtiokapitalismin menemisestä, kuten jotkut luulottelevat. Hyvin muistamme vielä sen miten liittohallitus viime vuosisadan jälkipuoliskolla avusti teollisuuksia, erikoisesti rautateitä, suurilla maa- ja mineraalialueilla sekä rahallisilla lahjoituksilla. Se ei johtanut valtiokapitalismin. Niinpä meillä on syytä todeta että nykyiset, keskiluokan kustannuksella tehdyt liittohallituksen rahalaina-avustukset teollisuuslaitoksille ja pankeille ovat vain Amerikan kapitalistisen teollisuuden historian viimeisintä kertausta.

Teollinen kuri

on tehoisampi suurteollisuusmaassa kuin voi olla mikään poliittisen diktatuurin kuri. Teollisuudessa vallitseva työläisten työtehoon kiinnostin ei perustu diktatuurille, vaan työläisten työkalukoneen mukaiseen, tehoisesti organiseerattuun käytännölliseen toimintaan. Tätä todistaa meille m. m. se että korkeasti keskitetyissä teollisuuksissa, kuten teräs-, rauta- ja ruokatavarateollisuuksissa, keskitetyistä hallinnoista luovutaan ja edesvastoalliset teollisuusalueelliset itsehallinnot asetetaan tilalle. Tämä siksi, kun tähän asti keskitettyjen teollisuuksien aluevirastot ovat olleet suoranaisesti keskushallinnon määräyksistä riippuvaisia ja siten ei niillä ole myöskään ollut suoranaista edesvastoallista alueensa tuotantolaitosten tuotannon tehokkuudesta. Vaan kun edesvastuu tuotantotehon säilyttämisestä asetetaan alueittain, tulevat aluevirastokailijat, samoin kuin teollisuusyöläisetkin, työpaikkansa säilyttämisen edellytyksellä pakotetuiksi tekemään parhaansa työteho-kiipailussa toisten samaa teollisuusalaa käsittelevien alueiden kanssa.

Edellisissä kirjoituksissaan tämän kyhääjä usein on maininnut suurteollisuus-

diktatuurin mahdollisuudesta, vaan se on epäselvä ja erheellinen määritelmä. Sillä jo yksistään diktaattori-nimitys kohdistuu persoonaan ja teollisuudessa ei löydy Mr. Terästrustia, Mr. Sokeritrustia tai Mr. sitä tai tätä rautatiekorporatsionia. Niissä ei ole tilaa diktaattori-yksilölle, vaan virkailijat alemmasta ylempään ovat tilivelvollisia ja edesvastuullisia korporatsionin osakkeiden omistajille.

Edelleen, teollisuuskorporatsionin virallisten kokousten hyväksymät päätökset sitovat virkailijat päätösten mukaan toimimaan. Hyvänä esimerkkinä tästä on United States Steel Corporation (terästrusti), joka perustavassa kokouksessaan huhtikuulla 1901 päätti että tämä korporatsioni ei antaudu tekemisiin minkään työläisten union kanssa ja tätä päätöstä ei vielä tähän mennessä mikään työläisten unio ole voinut murskata.

Työväline-teollisuuskoneiston kehityksen mukaisesti on kehittynyt niin tehoisa työläisten keskinäinen teollinen kuri teollisuudessa, että jos et parhaan kykysi mukaan tehoisesti täytä sinulle asetettua tehtävää niin sinua ylempi toimitsija tulee luoksesi ja suruusi osaaottavasti ilmoittaa olevansa pahoillaan kun sen tai tämän työn vähyyden tähden meidän (ei yksilön) täytyy sinut vapauttaa työstä siksi kunnes taas tarvitsemme. Eikä työläinen joudu vähennykseen ainoastaan siitä syystä että hän ei työn teossa ole velvollisuuttaan teollisuuskorporatsionia kohtaan täyttänyt, mutta usein myöskin siksi että hän ei satu olemaan mielipiteiltään kyllin patrioottinen sitä teollisuusyhtymää kohtaan jolta työn saannista hänen toimeentulonsa on riippuvainen.

Se mitä tässä on sanottu palkkatyöläisiä koskevasta teollisesta kurista pitää paikkansa myöskin teknillisiin työskentelijöihin ja paikallisista liikkeenhoitajista ylempiin liikkeenhoitajiin saakka. Teollisuuskoneistomme on jo niin mutkikas että sellaista persoonallista diktaattoria, joka voisi komentaa teollisuuskoneiston työläisineen tehoisesti tekemään niin tai näin, ei voi olla olemassa. Nykyaikaisen teollisuuskoneiston tehoisesti käynnissä pitämisen ehtona

jo on jokaisen työläisen edesvastuullinen osatyö kokonaisuudelle. Diktaattorimaisuutta omaava työnjohtaja poistetaan usein työpaikasta siksi että hän häiritsee kokonaisuutta ja siten työtehoa.

Lyhyesti sanottuna: Teollinen kuri on monta vertaa tehoisampi kuin minkään diktaattorin hirsipuut, mestauslavat, sähkötuolit ja keskus-rankaisuleirit. Palkkatyöläiset tämän tietävät hyvin, koska he teollisen kurin alaisina joutuvat jokapäiväisen toimeentulonsa ansaitsemaan.

Edellä esitetystä voidaan sanoa että se on yleistä teollisuudessa. Mutta varsinaisen tuotannollisen teollisuuden ulkopuolella, kuten liikenteessä, teiden, katujen ja muiden yleisten laitosten kunnossa pidossa on toisin; ne eivät suoranaisesti enään kuulu teollisuuteen, vaan kaunteille ja valtioille, siis diktaattorin huolenpidon piiriin. Siihen asti kuin kunnallisia töitä suoranaisesti tettä työstä ja työn laadusta tietämätön politikoitsija suosikeillaan, pitää edellä sanottu paikkansa. Mutta niin pian kun yleisten töiden, kuten teiden, katujen ja yleisten terveydellisten laitosten rakennustöitä johdetaan tietoisien tarkoituksenmukaisuuden perusteella, tarpeiden tyydyttämiseksi, kuri ja työ niissä yhtäläistyy teollisuudessa vallitsevan kurin ja työn kanssa. Liikenteen taas täytyy olla sopusoinnussa teollisuuden kanssa, jo työläisten työmaalle ja sieltä pois kuljetuksen vuoksi.

“Labor first, but stockholders next.” — Työläiset ensisn, mutta osakkeenomistajat seuraavaksi. Tämä teollisuuskorporatsionien edesvastuullisten virkailijain nykyinen selvä ja yhteinen iskulause pitäisi palkkatyöläistenkin yhtenäisesti jo oppia käsittämään ja toimimaan siten kuin sen tulkinta selvältä luokkanäkökannalta edellyttää. Mitä hyvänsä omistajaluokka onkin pakoitettu tekemään, tekee se sen vain oman luokkansa, mutta ei työväenluokan etua silmällä pitäen. Yhteiskunnallisen talouden joutuessa suoranaisesti teollisuuskoodihallinnon alaiseksi ollaan pakoitettut organisoimaan tuotanto ja jako teollisuusaloitain järjestymisen perusteelle. Täten ovat ne nykyään jo käytännössä olevat teollisuuskoodit, jotka eivät vielä käsitä teolli-

suusalaansa kokonaisuudessaan (kuten esim. kivihiili), uusittavat yhtenäisiksi, koko teollisuutta käsittäviksi.

Omistajaluokan eri teollisuuksien omistusryhmät valitsevat edustajansa teollisuuskoodihallintojen keskushallintoon. Siis samoin kuin työväenluokan on teollisuusunionensa järjestettävä teollisuusaloittain, jos jotain haluamme aikaansaada.

Palkkatyöväenluokan ja teollisuuden omistajaluokan teollisuusunionistisen toiminnan tarkoitusperän ero on siinä, että omistajaluokan tarkoituksena on unioninsa kautta tukea yksityisomistusta ja saada lisää voittoja osakkeenomistajille palkkatyöläisten kustannuksella, kun sitä vastoin työväenluokan teollisuusunionin tarkoituksena ja päämääränä, onnistuakseen, täytyy olla työtuntimäärän vähentäminen siihen saakka että omistajille ei jää työvoiman kulutuksessa riiston mahdollisuutta, ja yksityisomistukselle perustuvan talousjärjestelmän poistaminen.

Omistajaluokan on mahdotonta lyhentää työpäivää työvälinekoneen ja työtehon ke-

hitystä vastaavassa määrässä, koska se olisi osakkeenomistajain liikevoiton ja riistotedun kanssa sovittamattomassa ristiriidassa. Sitä vastoin palkkatyöväenluokan teollisuusunionin kontrollissa ollessa konetekniikan kehitystaso ja työteho määräävät työpäivän pituuden tyydytettävien tarpeiden paljouden mukaisesti.

Pääoman omistajain teollisuusunionistisen luokkatoiminnan omaksumiseen pakotettavana tekijänä on pyrkimys suojella kapitalistista yhteiskuntataloutta kaaokselta ja häviöltä. Palkkatyöväestön itsensä säilyttämisen ja teollisuuden tuotantokoneiston säilyttämisen välttämättömänä ehtona taas on teollisuuksien kanssa sopusuhtaisesti ja niiden vaatiman kurin mukaisesti teollisuusunioniin järjestymisen. Koska omistajaluokka on teollisuusjärjestö j e n s ä k i n kautta kykenemätön lyhentämään teollisuustyöläisten työtuntimäärää tuotannollisen kehityksen edellyttämässä määrässä, täytyy teollisuustyöväestön itsensä tämä välttämätön tehtävä perusteellisesti suorittaa omien teollisuussunioidensa kautta.

Arvoja luovaa työtä suoritetaan hirvittävien myrskyllisten karkäntyessä taivaalle.